

Ki sem tudom fejezni szavakkal, drága beteg úr, mennyire megtisztelő számomra, hogy hozzám tetszett jönni kezelésre. Hálám jeléül, kérem, fogadja el tőlem ezt az apró figyelmességet. Mit méltóztatik mondani? Hogy szó sem lehet róla?! Netán azért tetszik visszatartani, mert jeleztem, hogy kevés pénz van a borítékban? Hát igen, töredelmesen bevallom, hogy a maga igényeihez képest valóban elenyésző összegről van szó: mindössze a fél főorvosi fizetésemet ajánlhatom föl páciens uramnak e pár perces konzultációért. Ami azonban magának csekélységnek tűnhet, az nekem a mindennapi betevő falat előteremtéséhez szükséges. Egy pillanatig se legyen azonban lelkiismeret-furdalása, a következő fizetésig valahogy csak kihúzom... Voltam már nehezebb helyzetben is, amikor egyik-másik betegem, persze csak tapintatos testbeszéddel, a tudtomra adta, hogy a felajánlott összeg dupláját igényli. Szóval, ne tessék az egzisztenciám miatt aggódni, drága beteg úr. Megvan még a szekrény aljában a dédnagyanyám ezüst evőeszközkészlete, s ha netán váratlan kiadásaim adódnának, mondjuk, egy-két kiló zöldséggel több a szokásosnál, picivel nagyobb telefonszámla, miegymás, hát legfeljebb beadom a zaciba a dédi nászajándékba kapott nemesfém eszcájját. Tudja, meglehetősen jól fizetnek, ahová én járok. Már többször is megbizonyosodhattam felőle, amikor a megnövekedett beteglétszám miatt heveny anyagi gondjaim támadtak. Hogy félre tetszettem érteni? Szóval nem az összeg nagyságáról, jobban mondva kicsiségéről van szó? Ezt most tényleg nem értem, drága beteg úr. Megmagyarázná nekem is, hogy akkor meg mi a csudáról? Talán a családi hátterem ellen van valami kifogása? Netán udvariatlanul viselkedtem volna Önnel szemben vizsgálat közben? Kérem, én tisztességes orvosi családból származom. Apám kórházigazgató volt, anyám ugyanott főnővér. Mondanom sem kell, hogy mindketten a szegények otthonában végeztek. Az öcsém nagyhírű sebészprofesszor, aki kevéske szabadidejében pincérként teremti elő a hálapénzt betegei számára. Egyedül a fiam lóg ki a sorból. Belőle pedagógus lett. Annyi pénzt keres, amennyit nem szégyell. Végszükség esetén hozzá szoktam fordulni segítségért. Ami pedig engem illet, én a spanyol királyi udvar etikettje szerint igyekszem viselkedni a betegeimmel. Tessék? Jó hallani, amit mond, drága páciens úr! Őszintén örvendek, hogy nem holmi buta előítélet miatt nem hajlandó elfogadni tőlem a hálapénzt, s a modorommal is tökéletesen meg van elégedve, de akkor árulja el már végre, hogy mi a valódi oka a visszatartásának! Jól hallottam, etikát tetszett mondani? Azt, hogy egy beteg soha nem fogadhat el hálapénzt kezelőorvosától?! Ha-ha-ha! Maga a második páciensem ma, aki ilyen valótlanságokkal traktál. Képzelve, másfél órával ezelőtt egy másik beteg nekem akart hálapénzt adni a vizsgálatért. Érti?! Nekem, az orvosnak?! Itt kergetett az asztal körül, kezében a borítékkal. Az asszisztenseknek kellett lefogniuk végül. Igaz, neki súlyos napszúrása volt, és minden bizonnyal nem tudta, hogy mit cselekszik. Úgy látszik, ma ilyen napom van. Ha nem velem történt volna meg mindez, el sem hinném. Mondja, drága páciens úr, nincs egy íróbarátja, aki ezt megírja. Akár egy igazi sci-fi gyöngyszem is kikerekedhetne belőle. De egy tárca vagy karcolat egészen biztos.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Szakács István Péter

Látó Szépirodalmi Folyóirat